

בע"א (קריות) 8468-11-14 - אורי פלדמן נ' עירית נהריה

בע"א (קריות) 8468-11-14 - אורי פלדמן נ' עירית נהריהשלוש קריות

בע"א (קריות) 8468-11-14

אורי פלדמן

נגד

עירית נהריה

בית משפט השלום בקריות

[28.11.2014]

כב' השופטת עידית וינברגר

החלטה

לפני בקשה להישפט ולהארכת מועד להישפט, ביחס לשתי הודעות תשלום קנס, בגין ביצוע עבירות חניה ברכבו של המבקש: הראשונה מס' 22176432 מיום 5.02.14 והשנייה מס' 22722334 מיום 8.10.14.

לטענת המבקש, שני הדו"חות ניתנו כאשר רכבו חנה בצמוד לכתובת מענו הידוע, אף שזכותו על פי דין לחנות את רכבו מול מקום מגוריו, כאשר המשיבה נותנת אישורים על פי תווי חנייה אזוריים. עוד טוען המבקש, לאכיפה בררנית של מתן דו"חות במקום. עוד טוען המבקש כי יש לאסור על המשיבה לתת לו דו"חות חניה בשטח שהופקע זמנית מחזקת משפחתו, לצורכי שימושה של המשיבה.

מוסיף וטוען המבקש כי פנה למשיבה בבקשה לביטול דו"ח החניה מחודש 2/14 אך נענה בשלילה והמשיבה אף המשיכה ונתנה לו דו"ח חניה נוסף בחודש 10/14.

המשיבה מתנגדת לבקשה.

לטענתה, המבקש מנסה לעקוף את הוראות החוק בעניין ביטול דו"חות חנייה שכן ביחס לדו"ח מיום 5.2.14 לא הגיש המבקש בקשה להישפט בהתאם להוראת סעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי וביחס לדו"ח מיום 8.10.14 לא הגיש כלל בקשה לביטול הדו"ח או בקשה להישפט. לכן יש לדחות על הסף את הבקשה. לחילופין, טוענת המשיבה כי לדחות את הבקשה אף לגופה, שכן המבקש מטעה את בית המשפט לחשוב כי מדובר במקום מגוריו בעוד שמדובר במשרד עורך דין הנמצא באזור המיועד למסחר ואין אפשרות חוקית כי היה בו נכס המשמש למגורים. מוסיפה וטוענת המשיבה כי סוגיית מתן תו חניה אזורי אינה במסכות בית משפט זה. מה גם שהמבקש לא טרח כלל להגיש כל בקשה לתו חניה אזורי. המשיבה גם מכחישה את טענות המבקש לאכיפה בררנית, וטוענת כי מדובר בטענה בעלמא שלא הובאה כל ראיה ביחס אליה. באשר לטענת ההגנה מן הצדק, טוענת המשיבה כי השטח הופקע לצורכי דרך לטובת הציבור. לפיכך, אין למבקש כל זכות בשטח לרבות זכות להחנות בו שלא כדין.

דין

עבירת החנייה העומדת בבסיס הודעות תשלום הקנס נמנית על העבירות המוגדרות כעבירות "ברירת משפט" כהגדרתן בסעיף 228 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ); בפני מי שנמסרה לו הודעת תשלום קנס מעמיד החוק מספר דרכי פעולה במפורט בסעיף 229 לחסד"פ. בעניינו, ביחס להודעת תשלום הקנס מיום 8.10.14, המבקש לא ניצל את זכותו להגיש למשיבה בקשה לביטול ההודעה בהתאם לסעיף 229(א)(1) אך עדיין עומדת לו הזכות להודיע למשיבה על רצונו להישפט משלא חלפו 90 הימים מיום המצאת ההודעה לידי בהתאם לס"ק א(2) ולצורך כך המבקש מופנה לתקנה 42 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974.

ביחס להודעת תשלום הקנס הראשונה מיום 5.2.14, עמדה בפני המבקש האפשרות להגיש בקשה להישפט, זאת בתוך 90 יום מיום המצאת הודעת תשלום הקנס, או בתוך 30 יום מיום קבלת תשובת המשיבה בהתאם לס"ק א(2). המבקש אינו מפרט בבקשתו, מתי הגיש למשיבה בקשה לביטול הדו"ח או מתי התקבלה תשובת המשיבה השלילית. עם זאת, אין חולק כי המבקש קיבל את הודעת תשלום הקנס, שכפי הנראה הוצמדה לרכב, ביום 5.2.14 או במועד קרוב אחר, בעוד שהבקשה בה עסקין הוגשה רק ביום 4.11.14 קרי באיחור ניכר, מעבר ל-90 הימים הקבועים בס"ק א(2) בהם רשאי המבקש להודיע על רצונו להישפט.

במקרה כזה בו לא שולם הקנס ולא הודע במועד על רצון להישפט, יראו את מי שקיבל את הודעת תשלום הקנס "כאילו הורשע בבית המשפט ונגזר עליו הקנס הנקוב בהודעת תשלום הקנס" כאמור בסעיף 229(ח) לחוק. עם זאת, נקבע בסעיף כי הוראתו לא תחול "על אדם שבית המשפט החליט לקיים את משפטו אף על פי שהודיע באיחור על רצונו להישפט כאמור בסעיף 230"

סעיף 230 לחוק קובע כי:

"הודיע אדם לפי סעיף 229(א) שברצונו להישפט על העבירה, תישלח לו הזמנה למשפט תוך שנה מיום שנתקבלה הודעתו; בית המשפט רשאי לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה), בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו..."

סעיף 230 לחוק בנוסחו המתוקן מיום 17.01.10 שונה מהנוסח הקודם של הסעיף, בכך שכיום נדרש בית המשפט לפרט נימוקים "מיוחדים" בכדי להאריך את המועד או לחילופין, שהמבקש יוכיח את התקיימותם של התנאים האמורים בסעיף 229(ה) אליו מפנה סעיף 230. לאמור, שהסיבות בעטין לא הוגשה ההודעה על הרצון להישפט במועד, לא היו תלויות במבקש, וכי ההודעה הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה.

בית המשפט העליון (כב' השופט ס. ג'ובראן) ברע"פ 329/10 חיים סדגר נ' משטרת ישראל- מדינת ישראל, מיום 27/01/2010 עמד על השיקולים שינחו את בית המשפט בבואו לדון בבקשה להארכת מועד בהתאם לסעיף 230 בניסוחו המתוקן, תוך שהוא מבדיל בין עבירות מסוג "ברירת משפט" לבין מצב בו לנאשם זכות מוקנית להישפט מלכתחילה:

"עסקינן בעבירה מסוג "ברירת משפט". על כן יש להראות כי האיחור בהגשת הבקשה להישפט נובע מסיבות סבירות, שכן הנחת היסוד של המחוקק בעבירות מסוג זה היא כי הנאשם כלל אינו מעוניין להישפט בגין מעשיו. שונה מצב זה ממקרה בו לנאשם זכות להישפט מלכתחילה, כברירת מחדל, וניתן פסק דין בהיעדרו, שאז אז ישנו מקום לשקול ביתר שאת אם ישנו מקום לבטל את הרשעתו (ראו רע"פ 1260/09 סעיד נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 2.6.2009)). לפי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם הנאשם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שקיימים נימוקים מיוחדים שיפורטו בהחלטה. הדרישה לנימוקים מיוחדים אינה בגדר סרח עודף מילולי מיותר; היא באה להקנות להחלטה להתיר שפיטה באיחור, הצדקה מהותית. דרישה זו לנימוקים מיוחדים מצמצמת את שיקול דעת בית המשפט, וזאת על מנת לא לפגוע בתכליות המיוחדות העומדות בבסיס קיומם של סדרי הדין המיוחדים בעבירות מסוג "ברירת משפט". אכן לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ומולה עומדים זכויות ואינטרסים נוגדים. מתן אפשרות במקרים מסוימים להרשיע אדם בהיעדרו או למנוע ממנו להישפט במקרים מסוימים משקפת את "האיזון אותו קבע המחוקק בין זכותו של הנאשם לנכוח במשפטו לבין הצורך בניהול יעיל של ההליך המשפטי" (ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' מנחם (טרם פורסם, 6.1.2009))."

יצוין כי אף לפני התיקון לסעיף שהוסיף כאמור את הדרישה לנימוקים "מיוחדים" גישת בתי המשפט היתה להחמיר עם המבקשים להאריך את המועד וכך נפסק:

"ניתן להאריך את המועד "מנימוקים שירשמו", כאמור בסעיף 230 לחוק. צריך, אם כך, נימוקים כבדי משקל לצורך הארכת המועד למתן ההודעה. ככל שמדובר במועד ארוך יותר, הנימוקים צריכים להיות משכנעים יותר" (ע"פ 1067/00 (מחוזי חי') חן רז נ' מדינת ישראל, מיום 3.12.00).

עיון בבקשה שלפני לא מעלה כל נימוק או טעם כלשהו, המצדיק את האיחור בהגשת הבקשה, מעבר למועדים המפורטים בסעיף 229 לחוק. המבקש אף לא מצביע על כל סיבה שמנעה ממנו הגשת הבקשה במועד, שלא לומר סיבה שאינה תלויה בו.

למעלה מהצורך, וביחס לטענות שהעלה המבקש כנימוק לביטול הודעת תשלום הקנס, מקובלים עליו לעניין זה דברים שנאמרו בעניין אחר דומה:

"כנקודת מוצא חשוב ולהזכיר מושכלות יסוד והן שבעבירות ברירות משפט, אשר לא באו לפתחו של בית המשפט על דרך הגשת כתב אישום, אין כל סמכות לבית משפט זה להורות על ביטול הודעות קנס. בית משפט זה מוסמך להתיר להישפט באיחור בגין הודעת קנס, ורק אם בעקבות זאת התובע העירוני יגיש כתב אישום, ניתן יהיה להעלות בפני בית המשפט כל טענה לביטול כתב האישום, בין מחמת התיישנות, בין בשל טענה לגופה של העבירה הנטענת" בע"א (עניינים מקומיים כ"ס) 6975-09/14 עתניאל רון רגנסבורגר נ' עירית כפר סבא (03/11/2014)

מה גם שאין הכחשה בפי המבקש לעצם ביצוע העבירה נשוא הודעת תשלום הקנס.

כך או כך, כפי שנפסק ב-רע"פ 9580/11 אייל יוסף נ' מדינת ישראל, ע"י כב' השופט רובנשטיין:

".. בקשת המבקש לזנוח את הפרוצדורה ולהתמקד במהות, שובת לב ככל שתהא, אין בה כל ממש, שכן אם תתקבל טענתו, משמעות הדבר שלא יהיה לכך סוף, ובקשות הסבה יוכלו להיות מוגשות ללא תלות בזמן ביצוע העבירה. אין להלום דבר זה, ולא זו היתה כוונת המחוקק ביצירת האפשרות של עבירות ברירת משפט, שכל מהותן לייעל ולקצר הליכים (ראו והשוו רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(6) 793, 800; ע"פ 6920/07 חסון נ' מדינת ישראל (לא פורסם), פסקה 7).

גם: רע"פ 8653/13, לוי נגד מדינת ישראל, ע"י כב' השופט ג'ובראן:

"מעבר לדרוש, יוער לעניין טענותיו כי בקשתו להישפט נדחתה מטעמים פרוצדוראליים, כי גם מאחורי הפרוצדורה מסתתרת מהות, והיא - עיקרון סופיות הדין והאינטרס הציבורי כי הדין ימוצה עם נאשמים שהורשעו בדין הפלילי. במקרה דנא, המבקש לא הציג כל טעם להארכת המועד (הארוכה מאד) אותה ביקש, וכפועל יוצא - כל טעם לבכר את "המהות" על פני ה"פרוצדורה". לפיכך, הערכאות הקודמות פעלו כשורה כאשר דחו את בקשתו."

5129371

54678313

לאור האמור לעיל, אין מקום להורות על הארכת המועד להגשת בקשה להישפט.

הבקשה נדחת.

ניתנה היום, ו' כסלו תשע"ה, 28 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.